

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020r.,
sprawy **J. B.**
skazanego z art. 157 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji obrońcy,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 18 kwietnia 2019r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 1 października 2018r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu radcy prawnego M. J. - Kancelaria Prawnicza w B. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23% VAT- tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego J. B. .**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z 1 października 2018r., skazał J. B. na cztery jednostkowe kary pozbawienia wolności – 3 lat za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., 9 miesięcy za czyn z art. 157 § 2 k.k., 6 miesięcy za czyn z art. 193 k.k. i 5 miesięcy za czyn z art. 178a § 4 k.k., orzekając

wobec oskarżonego odpowiednie środki karne i kompensacyjne, i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, w dniu 18 kwietnia 2019r. zmienił pierwszoinstancyjny wyrok i uznał, że czyn uprzednio kwalifikowany z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. stanowił dwa przestępstwa – z art. 157 § 2 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - za każdy z tych czynów wymierzył oskarżonemu kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, skorygował rozstrzygnięcia w zakresie środków kompensacyjnych i orzekł nową karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; utrzymał w mocy wyrok Sądu *a quo* w pozostałej części.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i utrzymującej w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji. Sformułował dwie podstawy kasacyjne: 1) rażące naruszenie art. 31 § 1 lub 2 k.k., w związku z naruszeniem domniemania niewinności (art. 5 § 1 i § 2 k.k.), poprzez uznanie oskarżonego za winnego czynów popełnionych najprawdopodobniej w warunkach wyłączonej lub znacznie ograniczonej poczytalności i pominięcie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów; 2) dostrzegł potrzebę udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy w razie istnienia podstawy do ustanowienia obrońcy z urzędu wymienionej w art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. sąd karny wypełnia obowiązek określony w art. 81 § 1 k.p.k., ustanawiając obrońcę z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k.?” (tu pojawiła się sugestia rozważenia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.). Skarżący postulował uchylenie zaskarżonej części wyroku Sądu *ad quem* i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy w C. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna – i to stopniu oczywistym.

Abstrahując od osobliwego zredagowania zarzutów kasacyjnych – pierwszy został ujęty w trybie przypuszczającym, a drugi przybrał postać pytania – należało dobitnie stwierdzić, że nie odpowiadały one wymogom wynikającym z art. 523 § 1

k.p.k.: nie były w stanie przekonać instancji kasacyjnej, że chodziło w nich o „rażące” naruszenie prawa, które mogło mieć „istotny” wpływ na treść rozstrzygnięcia. Wyczerpującej i wszechstronnej odpowiedzi na sformułowane przez skarżącego wątpliwości i zastrzeżenia udzielił w pisemnej odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny. W zwięzłej formie wykazał, że w toku całego postępowania karnego nie zrodziły się uzasadnione wątpliwości co do poczytalności J. B. , co w istocie wykluczyło możliwość poddania go badaniom przez lekarzy psychiatrów. Warto w tym miejscu przypomnieć, że praktyka dopuszczania dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów „na wszelki wypadek” wymaga z przyczyn zasadniczych, jako sprzeczna z fundamentalnymi regułami praworządności, zdecydowanego potępienia. W pełni wypadało się zgodzić z uwagami prokuratora na temat zakresu działań obrońcy – czy to z wyboru, czy z urzędu – oraz ze sposobem rozumienia sensu przepisów art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 86 § 1 k.p.k. Powtarzanie argumentacji wyłożonej w odpowiedzi na kasację byłoby postąpieniem całkowicie zbytecznym, a więc i w istocie nieracjonalnym.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Pobyt skazanego w zakładzie penitencjarnym zadecydował o zwolnieniu go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).